



„Din moment ce ea nu simțea infernul conjugal aveam s-o fac să atingă cu mâna infernul pur și simplu.” Într-u

n mileniu al inovației, al controverselor și al devenirii continue, frânturile de beatitudine sunt absorbite, reiterate și deificate de indivizii ce o trăiesc. Fragmentăm clipa pentru a-i resimți energia și forța creatoare, provenită parcă dintr-un alt cosmos, organic legat de cel în care conviețuim, de fiecare dată când suntem toropiți de glasul monotoniei, spleen-ului, angoasei, lumescului sau anostului. Chintesența ideologiei pe care o absorbim, își trage sevele din adâncurile în care se topește fervoarea gândurilor și văpăile obscure ale ființei. În laboratoarele Ființei și ale Identității sinelui se cristalizează tumultuoase cugetări dedublate și disimulate odată ajunse vizibile.

Tabu

-urile mentalității omenirii se nasc tocmai din aceste idealuri eterice, din substanța vizionară și artistică, din ostentație și opulență sau din tradiție și obligație. Poligamia e un subiect tabu pentru societatea de azi, deși practicat în unele țări și condamnat în altele. Nimeni nu vorbește despre ea, dar majoritatea indivizilor o experimentează în secret. Trădarea sufletului pereche poate converge spre tragedii incontrollabile, drame sfâșietoare sau depresii holomorfe pentru persoana aflată în cauză. Dar când îți trăiești zilele alături de o jumătate care nu te completează, ci te distruge? Dacă această autoflagelare abrutizantă datorată partenerului de viață, se amplifică pe zi ce trece și te derutează, neștiind cum să reușești să-i reintri în voie? E aceasta viața pe care ai consimțit să o trăiești în fața altarului? Sătul de monogamie, cuplul modern pare a recurge la un soi de „infidelitate negociată”, pentru a-și întări legătura sau pentru a respecta convenția căsătoriei în care trebuie să se complacă.

”*Mi se scârbise de monogamie sub toate formele ei, liberală, orgiastică, clasică, emancipată, conciliantă, blândă, și aspiram doar să scap de ea*”

conchide la un moment dat Franz, naratorul confesiunii integrate în romanul ce a marcat un șoc cultural – „Luni de fiere”, semnat de Pascal Bruckner. Atingând culmile eroticului și experimentând toate jocurile Erosului, Rebecca – o tânără evreică de 18 ani, însumare adolescentină a plăcerilor carnale, a senzualității și voluptății dorințelor prohibite își va consuma nu doar trupul, ci și sufletul alături de Franz, un distins medic din lumea bună a Parisului. Cartea se deschide cu detaliile despre prima întâlnire a preablestematului cuplu ce are loc într-un autobuz la intersecția Odeon, în aglomeratul Paris și le provoacă curiozitatea amândurora. Povestea îi este împărtășită lui Didier, sub forma unei convorbiri „

într-o cabină de pachebot, în plină Mediterană

”. Tânărul de 30 de ani, pregătit să întâmpine un adevăr absolut în Țara Vedelor și Upanișadelor, este însoțit de prietena lui, Beatrice, profesoară de italiană, femeie ordinară din orice punct de vedere. Atrăși ca de un magnet de Orient, aceștia întreprind o călătorie cu feribotul turc

Truva

în speranța regăsirii sacralului și a unei civilizații fascinante prin misticitate și necunoscut. Punct

de instabilitate, marea îi va purta din adâncuri, spre fatalitate și nenoroc. În nenorocitul feribot rezidă schimbarea viziunii despre lume, pășirea pe un fir de ață care atrage spre sine cârligele unor poveri incomensurabile pentru fragilitatea naivității, candorii și purității, a cărui exponent este Didier. Călătoria va dura cinci zile, temporalitate a degradării și a disoluției mentalității, care îi vor schimba pentru totdeauna existența tânărului prins în mrejele unor bolnavi patologici, conduși de nerușinare, de conspirație și dominați de nebunie.

Disonanța celor două cupluri este vizibilă încă din stridentele diferențe de mentalitate: „

Ah! Ce naivi delicioși sunteți! Trebuie într-adevăr să vii pe o rablă de vapor ca să dai peste niște nătăfleți ca voi. Nu-înțeleg, vă aruncați pe Orient ca pe un trup de femie. Dar ca să căutați ce anume, Dumnezeule mare? Ce-o să faceți în această maree umană de zdrențăroși?

” conchide insolentul infirm, căruia nu îi pot fi aduse acuze datorită handicapului evident. Un cuplu modern și un cuplu clasic sunt puse în fața oglinzii, victoria revenindu-i în cele din urmă perechii care oripilează, uimește, naște admirație, șochează prin manifestările sale.

Confesiunea lui Franz este construită sub forma unei pante descendente și dovedește onestitatea neconfirmată însă de protagonista întâmplărilor. Rebecca nu întărește spusele soțului ei invalid, însă comportamentul ei (prima scenă ne-o relevă asemeni unei isterice, tulburate de efectul unui exces de droguri, pentru ca mai apoi să se identifice cu o tulburătoare apariție ce atrage privirile tuturor bărbaților din jur, spre fericirea lui Franz, care vede în asta motiv de mândrie) susțin indirect mărturiile oripilante spuse cu o căldură excesivă ce îl revoltau și îl dezarmau pe conformistul Didier. Pasiunea extremistă, libertinajul absolut din jocurile erotice pe care le abordau Franz și Rebecca, îi devin astfel cunoscute unui ascultător care își dorește prea mult să o aibă pe superba soție a unui infirm numai pentru el, lucru condamnat căruia îi va plăti tribut cu vârf și îndesat. Un contrast vizibil există și între Rebecca – „trupul Rebecăi avea pentru mine densitatea unui giuvaer; tot ce venea de la ea era însemnat cu ceva sacru” și Beatrice – „

nu se fardase , ceea ce lăsa să se vadă imperfecțiunile unui ten marcat de cei treizeci de ani ai săi

”. Ființă rezonabilă, comună și simplă, consoarta celui care caută Adevărul sub forma Sacrului și a Necunoscutului, va păli de tot în fața feminității neliniștite, a ispititoarei feline aflate în posesia unui bărbat a cărui virilitate era apusă și care, conștient fiind de aceasta, îl atrage în joc pe neîndemânaticul Didier spunându-i : „

Dacă o dorești pe Rebecca, trebuie să-ți asiguri mijloacele. Mi-a promis că ți se va dăruia de îndată ce îmi voi fi terminat istorisirea

”. Istorisirea devine însă din ce în ce mai dificil de îndurat auzului. După nouă luni paradisiace de conviețuire, în care s-a înfruptat dintr-un sabat carnal, Franz este convins de perisabilitatea destinului relației sale așa ca încearcă să se descotorosească de o ființă care încă îl mai iubește.

Cruzimea, sarcasmul, violența, demența unui soț sătul de a vedea zilnic o persoană excesiv de familiară atinge apoteoză thanatică. Expusă în toată goliciunea ei, Rebecca își pierde armele cu care îl fermecase pe distinsul său iubit, care îi spune la un moment dat „

orice îi ierți unei ființe, îi spuneam, vulgaritatea, prostia, orice, în afară de a te plectisi cu ea.[...]

N-o să te părăsesc pentru o femeie anume, ci pentru toate femeile

”. Umilită datorită rasei asiatice, religiei iudaice, a clasei sociale (profesia de coafeză) și prin absurd a fizicului, sexului, vârstei și inteligenței, tânără magnetizantă, ființă ce însuma fervoarea sălbatică și voluptatea la nivelul ei cel mai înalt, inteligența ascuțită și un acut simț al plăcerii, metresa atât de sigură pe forța ei de atracție, este aruncată într-un spațiu al angoasei, al fricii, al

brutalității, dizgrației și nenorocirii. Transformarea ei este abonimabilă: din fata vioaie și inteligentă, ea ajunge o ființă complexată, un pitic care tremură la cel mai mic zgomot, o palidă reflecție a ispititoareii ființe din trecut. Umilită de către prietenii soțului care nu o acceptaseră niciodată, isterică, maltrată și bătută, acceptă un avort târziu, care o lasă fără capacitatea de a mai procrea, la comanda celui pe care îl iubește mai mult decât propria ei viață. Torturată la nesfârșit, împinsă spre vicii, dezaxată de șocuri repetate aplicate chiar de soțul ei, Rebecca atinge infernul odată ce acesta se face stăpân pe mintea ei. Lovitura de grație a constat în abandonarea acesteia în călătoria spre Filippine.

Odată rămas singur, Franz aleargă după fel-de-fel de aventuri erotice. Într-o noapte este lovit de o mașină pe o trecere de pietoni și ajunge la spital cu fractură de tibie. Statutul îi conferă posibilitatea de a solicita o cameră doar pentru el. După nouă luni de absență, în ușa camerei de spital apare Rebecca. După mai multe zile, în care îl vizitase continuu, Rebecca se răzbună: consecința accidentului pe care îl provoacă aruncându-l din patul de spital pe Franz este paralizia acestuia. După cum relatează însuși Franz, tot răul pe care i-l făcuse acestei ființe îi va aplicat lui înzecit. Mai nemiloasă, mai crudă și mai psihopată chiar decât soțul pe care îl îngrijea din banii lui, Rebecca recurge la cele mai abjecte metode pentru a-l face să sufere pe invalid : „*Angoasat de această atmosferă funebră, o întrebai: - Ce se petrece? –Sst, făcu ea, ai murit aseară, te priveghez. – Am murit...? – Da, de-o embolie cerebrală în timpul nopții, o să fii pus în coșciug peste-o oră*

”. Dementă, dornică să-l vadă suferind, aceasta îl determină (precum făcuse și el în cazul ei, de altfel) pe fiul lui să îl disprețuiască întru totul. Această tânără care cu câteva luni înainte se perinda sărutându-i picioarele soțului ei, cerșind implorare și puțină afecțiune, acum întreține legături erotice și sexuale chiar în fața soțului său neputincios, râzând sălbatic și conducându-l pe culmile disperării, ajungând să i se dăruiască până și fiului acestuia. Mărturia tatălui este tulburătoare: „

trebui să suport murmurele, suspinele amantilor incestuoși din spatele ușii abia împinsă.

Noaptea aceea, cred, am atins fundul

”.

Didier, ascultătorul docil, nu știe ce i se pregătește. Dominat doar de gândul de a o poseda și el pe această femeie, rămâne fidel povestirii invalidului. Soarta îi va fi potrivnică însă. Ultima noapte petrecută la bordul feribotului îl împinge pe acesta să recurgă la orice metodă pentru a i-o sufla de sub nas infirmului. Beatrice suferă de rău de mare, astfel că Didier merge singur la petrecerea de Anul Nou, ce avea loc în timpul plicticoasei traversări. Acolo îi mărturisește Rebeccăi dragostea, dar ea îl umilește profund. Alertată de Franz, Beatrice se trezește și ia parte la petrecere, alcătuind alături de Rebecca cea mai frumoasă pereche a serii. Abandonat de cea pe care dorea să o posede și cea pe care o poseda, dar pe care nu știuse să o aprecieze, Didier va sfârși prima noapte a anului singur, în cabina sa. Punctul culminant este atins în dimineața în care, demolat, acesta pleacă în căutarea iubitei lui. Ajuns în camera celor doi batjocoritori ai săi, primește o ultimă lovitură.

„Ceremonia ceaiului” e monstruoasă prin veridicitatea ei. De data aceasta, Didier va trăi pe propria-i piele, ceea ce de multe ori îi părea doar o fantezie împinsă peste limite de un nebun cu prea mult timp pentru sine. Finalul reprezintă ultima festă jucată de prea verosimilul actor și este înfățișată astfel: Rebecca doarme adânc alături de Franz. Acesta i-o arată în toată splendoarea sa și i-o oferă din nou întru totul. Propune înainte să bea un ceai. După o serie de injurii, legate de comportamentul său din seara precedentă și de ideile sale naive, Didier este hotărât să plece din cameră, dar dezastrul e iminent: „

Atunci se întâmplă un lucru groaznic. Înainte de a avea timp să fac un pas, infirmul aplecase fierbătorul și vărsase câteva picături în jurul feței Rebeccăi, pe pernă. Nu, n-avea totuși să facă asta! Dacă aș fi fugit imediat de acolo, lipsit de martori, n-ar fi îndrăznit să-și înfăptuiască mârșăvia. Izbucni în râs, un râs pe care nu-l poți avea decât atunci când nu mai ești om. Și abia îl apuca de mână că mă și strânse în menghina degetelor lui, obligându-mă să aplec recipientul cu apă clocotită peste fața soției lui adormite.

„

Epilogul amintește toate personajele și soarta lor nefastă. Catastrofa unui destin, declanșată de victoria cuvintelor, de dorința acută de a iubi o femeie nepotrivită, are drept consecință închiderea lui Didier într-o închisoare din Istanbul. Părăsit, singur într-o țară străină, grațierea îi vine tot din partea călăului care îi trimite o scrisoare. „Chioara și ologul” erau din nou împreună, legați mai strâns ca niciodată datorită stângăciei unui neofit. Beatrice ajunge să se prostitueze pentru a-și procura droguri, obicei pe care-l deprinde de la un amant ce o părăsise și îi furase toți banii. Ultima frază încheie memorabil amara experiență încercată de Didier în cele cinci zile de foc: „

Am fost transferat într-o altă închisoare cu regim mai liberal., rezervată delincvenților europeni. Această închisoare se cheamă „Sark”. L-am întrebat pe avocatul meu ce înseamnă asta pe turcește. Mi-a răspuns: Orient

”.

Didier, victimă a călăului ce îi zdruncină mentalitatea – Franz, va deveni la rândul său, datorită neîndemânării și nu fatalității sau blestemului, călăul Rebeccăi ce rămâne desfigurată pe viață din cauza lui. În oameni rezidă obiecte și abonimabile trăsături ce ne îndeamnă spre a-i considera nebuni. Nebunia poate fi însă sinonimă unei veselii ieșite din comun, pe când aici tragedia e expresia unei iubiri ce se degradează și prin puterea cu care este înzestrată imprimă nenorocirea asupra unor victime colaterale. Reversul medaliei e sfidător în romanul lui Bruckner. Dacă de cele mai multe ori, iubirea e sentiment purificator și înălțător, dătător de beatitudine la cel mai înalt nivel al său, romancierul francez demonstrează contrariul. În amor rezidă cu adevărat o uluitoare forță creatoare: de bine sau de rău. Erosul se preschimbă în Thanatos, divinul se transcende infernalului, iar neantul pare a se materializa în această abonimabilă confesiune. Frumusețea se frânge în curgerea timpului, răutatea are plurivalențe prin forțele ei edificatoare, iar degradarea se produce pe toate planurile. De aici până la distrugerea absolută a persoanei iubite bolnăvicios e doar un singur pas.

Dulcele și acru legăturii psihopatie dintre Franz și Rebecca se topește în amarul lunilor pe care de acum le vor trăi doar în monogamie. Maiestuoasă prin stil, originală prin subiectul ei controversat, „Luni de fiere” imprimă o viziune demențială asupra scindării Erosului și transgresării acestuia în cea mai abjectă și deplorabilă formă de manifestare a iubirii ce implică sfâșierea abrutizantă a mulțumirii de sine, zgâlțâirea ideilor și mentalității în cel mai umilitor mod posibil și în cele din urmă acceptarea tuturor acestor abonimabile experimente drept normale și deci obligatorii pentru consolidarea cuplului.

AUTOR: MOLDOVAN MADALINA LAURA

NOTA: Cartea poate fi cumparata de

[aici](#)

.